

Hannu Koppila

Musti, minä ja Miina

Eläinsatu aikuisille

Hannu Koppila:

Musti, minä ja Miina

Eläinsatu aikuisille

© 2016 Hannu Korppila

Kustantaja: BoD – Books on Demand, Helsinki, Suomi

Valmistaja: BoD – Books on Demand, Norderstedt, Saksa

ISBN: 978-952-330-513-7

Alkusanat	3
Hahmot	4
1. Musti kotiutuu	5
2. Laki ja luonnonlaki	9
3. Miinan päivä	11
4. Mustin ja Miinan psyyket	13
5. Luotatko aisteihisi?	15
6. Musti liittyy yhteiskuntaan	17
7. Kaikella on rajansa	20
8. Risse-ystävä	22
9. Edistystä ja taantumaa	24
10. Suuria tapahtumia	26
11. Juha	28
12. Makeasti oravainen...	31
13. Sivistystä ja matkapahoinvointia	33
14. Untako vain?	35
15. Henkevyyyden esiaste	39
16. Mustin lausunto taivaasta	41
17. Pohdintoja	45

Alkusanat

Edesmenneistä ihmisistä ajatellaan yleensä hyvää. Sama koskee edesmenneitä lemmikkejä. Kiitollisuudella Mustille ja Miinalle. Eläviä ihmisiä voi toki kiittääkin. Kiitokset ansaitsevat Tommi Hietavuo ja tyttäreni Tuulia Vihanto.

Hahmot

Musti: Uskokaa tai älkää, Musti oli musta, lyhytkarvainen, pieni tyttökoira, koristeena valkoinen rintajuova.

Minä: Tuolloin noin 10-vuotias, omasta mielestä normaali poika. Nyt luonnollisesti vanhempi henkilö.

Miina: Nimestään huolimatta Miina oli harakka, jonka sukupuolta en tänä päivänä tiedä.

1. Musti kotiutuu

Elettiin kevättalvea 1961. Eräänä päivänä koululle, jonka toisessa päässä asuin, ilmestyi Musti. Musti jäi leikkimään muitten mukuloitten kanssa. Tuli ruokatunti, oppilaat hakivat keittolasta hernesoppaa. Musti jäi jonon hännille nuolemaan huuliaan. Äitini, joka oli myös koulun opettaja, kysyi, kenen tuo koira oli. Yleinen vastaus oli, että ei tietoa.

Koulupäivä päättyi. Muut lähtivät koteihinsa, vaan ei Musti. Se jäi pihalle ja hellytti äidin muutenkin hellän sydämen sillä seurauksella, että hän vei Mustillekin syötävää.

Ilmeisesti Musti tunsu pensionaatin luotettavaksi – se nimittäin norkoili aamulla oven takana, ikään kuin tehden huonevarausta. No, eihän siinä muu auttanut kuin kutsua vieras sisään aamupalalle. Musti päätteli, että sen huonevaraus oli hyväksytty; sen jälkeen se ei lähtenyt minnekään.

Äitini ja Musti

Unet ovat kummallisia. Ennen Mustin saapumista olin nähnyt unta, jossa koiratkin puhuivat ihmisten kieltä. Ensin se tuntui oudolta, mutta pian aivan luonnolliselta. Unessa luokseni tuli puhuva koira, ja kysyin siltä: ”Haluatko tulla koirakseni?” Koiran naama näytti iloiselta, kun se vastasi: ”Juu.” Liekö tuo ollut ns. enneuni, sillä tapahtui unen mukaisesti; Musti jäi ilman pakkoa koirakseni. Olimme vallitsevaan olotilaan kumpikin tyytyväisiä.

Totuus oli kuitenkin toinen. Musti oli nimittäin kuullut isäntänsä katalat aiheet teloittaa sen aamunkoitteessa. Eihän siinä muu ollut auttanut, kuin ruveta pakolaiseksi. *”Olenko kiintiöpakolainen? En. Olenko poliittinen pakolainen? En. Olenko elintasopakolainen? Juu. Jos en lähtisi etsimään turvapaikkaa, elintasoni putoaisi nolville.”*

Tämä tarina on sikäli totta, että joidenkin vaiheiden jälkeen Mustin alkuperäinen kotipaikka selvisi. Isä ja Väinö hönäisivät, että kyseessä on sama koira, joka oli pitänyt teloittaa aamulla. Mustia vaan ei ollutkaan löytynyt mistään. ”Mitäs minä nyt sen koiran kanssa teen?” kysyi isä. ”Pidä tai tapa”, sanoi Väinö. ”No perheenjäseniämme en ainakaan tapa”, isä vastasi.

Hyvä. Koirakaupat oli tehty. Maailmassa oli kaikki hyvin.

Mustin matka yli hankien ja kinosten turvaan – maalaukseni vuodelta 2005

2. Laki ja luonnonlaki

Eräänä päivänä portillemme pysähtyi vihreä Anglia. Angliasta astui paikallinen tuttu poliisi, joka jäi juttelemaan isäni kanssa. Hän kertoi olevansa haasteita viemässä naapurikylään. Musti halusi tietää, mistä on kysymys. ”Sinullahan on koira. Onkos verot maksettu?” poliisi tiedusteli. ”Ei ole”, vastasi isä. ”No sitten käyt maksamassa.” ”En maksa mitään”, vastasi isä. ”Eikös poliisi tiedä, että alle puolivuotias koira on vielä pentu, joka ei ole verovelvollinen?” ”Niin tosiaan, pentuhan tämä on”, poliisi tuumasi. Verokeskustelu päättyi, ja seurasi hyvän päivän toivotukset.

Musti loikki kotiinsa tyytyväisenä siitä, että oli onnistunut huijaamaan poliisia. Päivä kului auvoisasti vahtimalla omaa pihaa, eli reviiriä. Häiritseviä elukoita ei ollut näköpiirissä, joten sopi ottaa levon kannalta.

Musti ja minä pentuina

Jälkeenpäin minua harmitti, etten ollut tullut kysyneeksi konstaapelilta, mitä laki sanoi luontoeläinten hallussapidosta. Asia kuitenkin unohtui kevään ja kesän koittaessa, kun syyllistyin tietämättäni luonnonsuojelulain rikkomiseen. Olin kylläkin syyntakeeton, enkä vieläkään tiedä, oliko villieläinlemmikin ottaminen sen luonnollisesta ympäristöstä silloin laitonta.

Äkkäsin kuudessa harakanpesän. Sinnehän piti kiivetä ja tutkia tilanne. Pesässä oli kolme poikasta, joista yhden laitoin pussiin, kapusin alas ja vein poikasen iloisena kotiin. Pettymyksekseni kotona ei oltu lainkaan iloisia. Jostain löytyi silti pahvilaatikko linnulle pesäksi.

Ongelmia seurasi. Kuten mukulat ovat kranttuja, niinpä oli harakkakin; se ei suostunut syömään maitoon kastettua pullamössöä. Keksin lopulta matkia äitilintua viemällä käden nyrkkiin ja avaamalla sen. Syntyi räpyttelyefekti, ja nokka aukesi. Siitä lähtien Miinan ruokavalioon kuului mm. maitoon kastettu pulla ym. helposti alas menevä ruoka.

Onko ihmisen viisaus rajallista ja tyhmyys rajatonta? Onko eläinten laita kenties päin vastoin? Tämä on humoristinen ja paikoin surrealistinen matka 60-luvun Suomeen, aikaan ennen älypuhelimia ja pikaruokaa. Hannu Koppilan tarina saa lukijan hymyilemään ja tuntemaan jotain kaunista sellaisesta maailmasta, missä kaikki ei ehkä ollut täydellistä, mutta moni asia oikein.

BoDTM
BOOKS on DEMAND

www.bod.fi